

трънлив хрусталак и по тръните висеше чорапът на баба Мара, един голям, сив чорап; много леко висеше той и достигаше чак до земята. Него искаше малката мишка да вземе, но тя не можѐ да го откачи. Тогава дойде северният ветър, а той беше един силен юнак.

„Ела, помогни ми“, помоли го мишката. И вятърът дръпна чорапът от тръните, та го свали долу. Но той требваше да ѝ помага и при залагането на примката, а това направи той не тъй както требваше.

„Бягай, махни се, това не можеш ти да направиш!“ му каза мишката, и той избяга оттам.

„Какво да правя сега?“ си мислише тя. И понеже нищо друго не можа да измисли, изправи се на задните си крака и започна да цвърти.

И дотърчаха всички други малки мишки, които живееха под плетът. И какво направиха те? Те вземаха дългия чорап, та го влачиха и тхтгазиха, занесоха го най-после до една дупка на плета. Ето че се намесиха и тръните в тази работа. Те всякога помагат на такива пакости.

„Сега трябва здраво да държите“, каза мишката. Това правеха и тръните. И чорапа се запротяга, запрозява и се разтвори цял. Тогава всички други мишки си отидоха в дупките; остана само тая, която искаше да улови котката. Тя се завре в чорапът, и все по-надълбоко и по надълбоко, чак до там се намъкна тя, дето стои палеца на крака; там прояде тя една дупка и премина през нея от другата страна, като викаше високо: „Черна котко, черна котко!“

